

Anu Ruusuvaara

Golflesken päiväkirja

Golfesken päiväkirja

© Anu Ruusuvaara

Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-310-8

Alkusanat

Golfpallo on kova ja pyöreä, sen tarkoituksena on lentää pois luotasi.

Rakkaasi on lämmin ja pehmeä. Kun hän yön pimeydessä painautuu sinua vasten, kun sydämenne lyövät samaan tahtiin ja sielunne soittavat samaa sävelmää, hän tuntuu niin suloisesti omalta.

Jos olet golffari, olen kirjoittanut kirjan sinulle auttaakseni sinua tilanteessa, jossa joudut valitsemaan golfin ja rakkaasi välillä. En kehota sinua luopumaan rakkaasta harrastuksestasi, kehotan sinua pelaamaan enemmän puolikkaita kierroksia.

Sopivasti pelaamalla golf voi olla elämäsi suola. Kohtuuttomasti pelaamalla golf voi olla happo, joka syövyttää pilalle ehkä elämäsi tärkeimmän ihmissuhteen – suhteen puolisoosi. Sinä päätät miten paljon pelaat, pallo päättää miten pelaat. Onhan greenin yleisin lause: ”Se ei kääntynytkään!”

Hyviä pelejä!

Lämpöisin ajatuksin Anu

Lukijalle

Tervehdys sinulle rakas lukijani, jota golf jollain lailla kiinnostaa; näin otaksun, koska olet tarttunut kirjaani, joko sen lukeaksesi tai siihen muuten vaan tutustuaksesi.

Golf on kaunis sana, eikö totta? Lyhyt ja ytimekäs sana, joka kertoo sitä pelaaville ihmisille, jotka tuntevat sen säännöt ja etiketin, paljon enemmän kuin henkilölle, joka ei ole golfia koskaan pelannut tai edes tutustunut siihen vaikkapa television kautta. Tosin monet meistä tiedämme, että pelaamalla hyvin golfia voi tulla tosi rikkaaksi. Mutta korvaako raha aikaa, jonka golfin pelaaminen vaatii? Pelaa sitten ammatikseen tai harrastukseksi, täyden kierroksen pelaaminen vie yli neljä tuntia. Golf nostaa kuntoa ja sen avulla voi tutustua uusiin ihmisiin. Se on sosiaalinen peli, sillä ainakin heinäkuun helteillä pelataan aina täysillä ryhmillä, johon kuuluu neljä henkilöä. Ruuhka-aikana saattaa golfkierrokseen mennä jopa viisi tuntia. Se on pitkä aika skarpata; osoittaa vilpittömästi kiinnostusta pelitovereiden peliä kohtaan samalla keskittyen omaan peliin siten, että lyöntejä tulisi vähemmän kuin edellisellä kierroksella – asia, joka tekee golfista niin kaksijakoisen. Toisaalta golf on taivaallisen ihana ulkoilumuoto, toisaalta aina kuin kiirastulessa olisi itsensä kanssa. Sillä koskaan, milloinkaan tai todellakin vain harvoin saattaa golffari, varsinkin tavallinen klubipelaaja, olla peliinsä tyytyväinen, niin olen kuullut. Golffarille jää useasti pelin jälkeen jotain hampaankoloon. Jos mailat ovatkin vielä yhtenä kappaleena, mieli saattaa olla niin maassa, että vielä vuoteeseen käydes-

sä käy läpi päivän peliänsä miettien: ”Jos olisin valinnut sen toisen mailan, olisin ehkä onnistunut chippaamaan pallon lähemmäksi reikää, jos olisin osannut lukea greenin kaltevuudet oikein, niin ehkä pallo olisi kääntynyt kuppiin, tai, jos vaan hitto vie harjoittelisin enemmän, niin osaisin paremmin.”

Kauniista ilmasta ja hyvästä peliseurasta huolimatta golf-fari kääntyy vuoteellaan nähden painajaista vääristä valinnoistaan ja äkkipikaisuudestaan, josta ovat hänen itsensä ohella kärsineet myös pelitoverit. Mutta onneksi golffari näkee joskus myös kauniita unia – silloin harvoin, kun on onnistunut ja saanut kävellä ensimmäisenä palkintopöydän luo vastaanottamaan palkintoa. Vielä unessakin suupielet vetäytyvät hymyyn ja tajunnan hämärässä soivat ystävien antamat aplodit.

Niinpä niin. Golf on asia, jolla on kaksi puolta. Jos ajatellaan golfin kirjaimia negatiivisesti, niin mieleen voivat tulla sellaiset asiat kuin giljotiini, onnettomuus, lama ja fiasko. Kun ajatellaan noita kirjaimia aurinkoisesti, valoisalla mielellä ja lempeästi, voivat mieleemme tulla esimerkiksi sellaiset asiat kuin G-piste, orgasmi, loma ja fanfaari. Kun mies ja nainen ovat yhdessä lomalla, kun mies löytää naisensa G-pisteen ja he saavat yhtäaikaisen orgasmin nousee ilmoille sielujen sopusoinnusta syntyvä fanfaari. Miten suurenmoista, eikö vain rakas lukijani?

Mutta entä ne golfin negatiiviset sanat? Jonna kertoi minulle niistä oman versionsa.

Sain lapsuudesta asti olla ystävä Jonnalle. Vanhempamme asuivat vierekkäisissä omakotitaloissa, kun synnyimme. Jonnan vanhemmat olivat minun kummejani, minun vanhempani Jonnan kummeja. Monen vuoden ajan olimme Jonnan kanssa kuin paita ja peppu – ei ollut asioita, joista emme olisi voineet uskoutua toisillemme. Yhdessä kävimme seurakunnan kerhoa, esikoulua ja koulua. Pääsimme yhtä aikaa ylioppilaiksi. Vasta siinä kohtaa tiemme erkanivat. Jonna luki hammas-

lääkäriksi, laittoi yksityispraktiikan kaupunkiimme, rakastui lakimieheen, intohimoiseen golfariin, eikä koskaan tehnyt lapsia. Ei sillä, etteivät he olisi halunneet, he eivät saaneet. Jonna kärsi endometriosisista eli kohdun limakalvon pesäkesirottumataudista, jossa kuukautisvuoto ei pääse poistumaan normaalisti vaan pakkaantuu ruumiinonteloihin. Tämä vaikeuttaa munasolun irtoamista ja aiheuttaa lapsettomuutta, kuten Jonnalla.

Minä puolestani luin lastentarhaopettajaksi, rakastuin palomieheen ja sain Luojalta kolme ihanaa tenavaa. Minulla oli kaksivuorotyö, mieheni teki kolmea vuoroa. Työn tiimellyksessä sovimme lasten hoitovuoroista ja rakastelimme silloin kun yhteistä aikaa löytyi. Ei puhettakaan, että elämään olisi mahtunut sellainen harrastus kuin golf. Minä kävin kerran viikossa naisten jumpassa ja mies piti huolta fyysisistä kunnostaan pelaamalla jalkapalloa ja käymällä kuntosalilla. Kesäme kuuluivat mökkeillessä ja metsässä liikkussa. Opetimme myös lapset marjastamaan ja sienestämään, kuten itse teimme. Niinä harvoina viikonloppuina, kun meillä oli samaan aikaan vapaata, ja tietenkin kesälomilla, jotka onneksi saimme yhtä aikaa, oli auvoista istua saunan kuistilla ja katsoa lasten leikkejä samalla tuntien toisen reisi painautuneena omaa reittä vasten. Iloa elämään toivat myös yhteiset tapaamiset ystävien kanssa. Jonna kävi yleensä kerran kesässä miehensä kanssa mökillämme ja joka kuukauden ensimmäinen maanantai me yleensä tapasimme Jonnan kanssa kahden. Olin esimieheni kanssa sopinut, että se olisi aina vapaapäiväni ja Jonna puolestaan ei ottanut potilaita sille päivälle kuin aamupäivällä. Menimme yhdessä shoppailemaan, lounaalle ja joskus teatteriin päivänäytökseen. Jaoimme toistemme kanssa ilot ja surut. Se oli aivan mahtavaa, sillä sanotaanhan, että jaettu suru puolittuu ja jaettu ilo kaksinkertaistuu. Jonnalla oli useasti apea mieli, vaikka minusta hänen elämänsä oli niin helppoa, niin toisenlaista kuin omani. Jonnalla itsellään oli työ, jossa hän kykeni itse säännöstelemään työaikoja ja hänen miehellään-

kin oli säännölliset työajat – aina viikonloput vapaita. Kävi-
hän Jonna useasti matkoillakin. Hän saattoi tuosta vaan lähteä
viikonloppumatkalle vaikka Pariisiin. Täytettyäni kolmekym-
mentäviisi vuotta sain olla hänen mukanaan. Jonna oli ostanut
matkan lahjaksi minulle yllätyksenä mieheni, vanhempieni ja
omien vanhempiansa kanssa. Se oli kiva matka. Lapset olivat
vielä pieniä ja olin todella väsynyt. Oli ihanaa antoisan päivän
jälkeen uppoutua hotellin mukanaan vuoteeseen ja tietää saa-
vansa nukkua aamuun asti ilman, että vierestä kuuluu pienen
ihmisen piipitys: ”Äiti herää, minulla on jano.”

Tuolloin Pariisissa Jonna kertoi olleensa ennen hyvin surul-
linen, tunteneensa itsensä ulkopuoliseksi Miehen elämässä.
Hän sanoi, ettei hän ennen tuntenut miestä, jonka kanssa oli ja
eli. Miehen elämän oli täyttänyt työ ja golf. ”Saamarin golf”,
Jonna sanoi. ”Tiedätkö, joskus minä olen ajatellut golfin kir-
jaimia; G niin kuin giljotiini, O niin kuin onnettomuus, L niin
kuin lama, F niin kuin fiasko. Olen ajatellut, että olipa on-
nettomuus kun rakastuin golffariin, olisipa minulla giljotiini,
niin laittaisin hänelle rakkaat mailat siihen ja antaisin terän
laulaa ja katkaista joka ikisen mailan. Tulisipa sellainen lama
maailman joka kolkkaan, ettei yhdelläkään ihmisellä oli-
si varaa maksaa kausimaksujaan, saatikka green fee-hintoja
vieraskentille. On se vaan niin saamarin käsittämätöntä, että
neljän tunnin kävelystä saatetaan maksaa jopa yli sata euroa.
Ja tiedätkö, yleensä aina kun hän lähtee peliin, minä toivotan
hänelle hymyhuulin hyvää peliä ja sydämeni sopukoissa toi-
von pelistä tulevan fiaskon.” Siinäpä ne golfin sanat nurinnis-
koin ajateltuna. Vaikka me Jonnan kanssa nauroimme hänen
toteamukselleen, huomasin hänestä, että totta toinen puoli.

Jonna kertoi myös, että edellisenä kesänä hän päätti tehdä
toisin kuin yleensä. Hän oli ajatellut, että nyt loppui tämä
kiltisti kotona odottelu ja miehen paapominen. Voisihan hän
edelleen iltapalan laittaa, mutta sitä ennen hän tekisi jotain

todella erilaista kuin ennen. Hän ei kertonut tuosta kesästä muuta, mutta sanoi, että sen kesän jälkeen hän päätti itse aloittaa golfin peluun. Hän suoritti green cardin ja pyysi mieheltään, josko he voisivat silloin tällöin mennä yhdessä ja pelata vaikka vain puoli kierrosta. Syksyllähän se olisi tosi kivaa töiden jälkeen, kun tulee niin aikaisin pimeäkin. Yhdessä he pyysivät kotiseuraltaan, että saisivat seuran omissa viikonloppukisoissa pelata samassa ryhmässä, jolloin Jonna saisi pelata miehensä kanssa, sillä hän ei todellakaan halunnut pelata golfia ilman häntä. Jonna oli myös alkanut käydä talvitreeneissä miehensä kanssa. Jo ensimmäisenä kesänä hän oli saanut tasoituksensa alkamaan kakkosella. Hän kertoi elämänsä olevan nyt seesteistä. Hän meni miestänsä puolitiehen vastaan aloittamalla golfin ja mies jousti pelaamalla pari kertaa viikossa hänen kanssaan pelkän ysin. Täysistä kierroksista Jonna ei pitänyt, vaikka heidän seurassaan oli ihania ihmisiä.

”Hämmästyttävää, kuinka vanhat, yli 70-kymppiset naiset painavat pallon perässä hiki hatussa. Joskus mietin, ovatko he aidon kiinnostuneita pelaamaan niin kauan, vaiko vaan niin mustasukkaisia miehistään, että haluavat olla kytiksessä seuraamassa mitä mies puuhaa. Tai voihan olla, että he haluavat vain olla jakamassa kallisarvoista aikaa rakkaan miehensä kanssa kuten minä”, Jonna sanoi.

Jonna kertoi kirjoittaneensa päiväkirjaa tuosta kesästä, joka sai hänet muuttamaan suhtautumista golfiin. Hänellä oli ollut vaihtoehtoja; mies oli luvannut lopettaa pelaamisen kokonaan, jos hän niin haluaisi, hän olisi voinut toimia aktiivisemmin järjestöissä, joihin hän kuului, tai aloittaa jonkin vapaaehtoistyön tai siten elää, kuten hän teki kesällä 2002 – golfleskikesänään, kuten hän itse sanoi.

Jonna jatkoi: ”Minä en halunnut, että Mies joutuisi luopumaan kokonaan golfista. Olihan hän jo joutunut takiani luopumaan lapsista. En myöskään osannut alkaa elämään kuten äiti Teresa, ei minusta olisi ollut siihen. Mutta en myöskään

voinut jatkaa sellaista elämää mitä elin sen yhden kesän. Yksinäisyyden tunne, jota karkuun juoksin, kasvoi entisestään ja häpeän tunne kuristi kurkkua. Olin tekopirteä, kaikki luulivat minun olevan todella onnellinen. Suoritin elämää ottamalla vapauksia, jotka kahlitsivat minut häpeän ja syyllisyyden verkkoon. Olin kuin kärpänen hämähäkin seittiin kietoutuneena. Koko kesä siinä meni, niinhän olin suunnitellut. Sinua en kehdannut edes tavata, sinä olisit nähnyt lävitseni. En oikein ymmärrä, miksi olen säästännyt pitämäni päiväkirjan. Hiukan ajattelin, että annan sinun lukea sen sitten kun olemme vanhoja. Ehkäpä voimme sitten yhdessä puntaroida miksi toimin siten. Hylätyksi tulemisen pelkoko sai minut altajuisesti toimimaan niin? Oliko kaikki kosta siitä, että golf varasti mieheni itselleen ja saatoin huomata olevani kakkos-tilalla hänen elämässään? Mutta annetaan ajan kuluu, vielä en ole valmis avaamaan sinulle päiväkirjani sivuja, enkä sen kätkeviä salaisuuksia. Sovitaanko, että luemme sen täytettyämme 65 vuotta?” Jonna kysyi.

Rakas lukijani. Tuota kesää ei koskaan tule. Jonna kuoli tämän vuoden helmikuussa. Hän oli ollut katsomassa vanhempiaan, jotka olivat kumpikin kuumeessa. Se oli sunnuntai kahdeksas päivä helmikuuta, kynttilänpäivänä. Minä sain viettää hänen kanssaan yhteisen maanantain viikkoa aiemmin. Poikkeuksellisesti olimme ottaneet lapset mukaan. Kävimme uimahallissa uimassa ja syömässä pizzaa. Ehkä oli Luojan tarkoitus, että lapsetkin saivat viettää vielä aikaa Jonnan kanssa. Jonna oli halunnut olla vanhempiansa luona mahdollisimman pitkään. Hän oli myös käynyt yhteisessä naapurissamme, jossa asui Nikanderin Jarkko ja Sari, sekä heidän poikansa Santtu. Jarkko oli meille hyvin rakas lapsuuden ystävä. Oli ihme, ettei meistä kumpikaan ottanut tai saanut Jarkkoa puolisokseen. Jonna oli käynyt myös kaupassa, nykyään kun kaupat ovat sunnuntaisinkin auki, ja valmistanut vanhemmilleen lounaan, sekä ruoat keskiviikoksi asti. Hän oli sanonut, ettei ehdi tulla

alkuviikosta, koska oli niin monta potilasta ja hammashoitaja oli poissa lapsen sairauden takia. Jonnan äiti kertoi Jonnan olleen hyvin reippaan ja iloisen.

”Katsoimme yhdessä jumalanpalveluksen tv:stä ja Jonna kertoi lähtevänsä miehensä kanssa kuukauden päästä, kahdeksas maaliskuuta eli naistenpäivänä, golfmatkalle Kanarialle. Hän pyysi myös meitä mukaan. Harkitsimme sitä, se olisikin ollut ihanaa,” Jonnan äiti sanoi hautajaisissa ja itki katkerasti.

Minä olin sanaton. En voinut muuta kuin halata häntä ja pyyhkiä omia kyyneleitäni. Minulla oli niin saamarin ikävä Jonnaa. Jostakin syystä Jonna ajoi ulos tieltä, auto kääntyi ympäri ja Jonna kuoli. Se oli tapahtunut välittömästi, sanoivat asiantuntijat. Jonna ei ollut ajanut ylinopeutta, mutta tie onnettomuuspaikalla oli jäässä, totesi palomestari, mieheni esimies ja hyvä ystävä. Onneksi mieheni ei ollut työvuorossa silloin. Minä sain tiedon tapahtuneesta maanantaita vasten yöllä, kohta keskiyön jälkeen, kun hänen miehensä soitti ovikelloa ja tuli kertomaan asiasta. Hän olisi yötä Jonnan vanhempien luona. Rakas lapsuudentoverini ja sydänystäväni oli poissa. Minä olin vihainen Jumalalle – miten Hän saattoi antaa tämän tapahtua? Miksi juuri Jonnan piti kuolla? Miksi, miksi, miksi?

Lapsista vanhin heräsi itkuuni ja tuli olohuoneeseen, jossa itkin kääpertyneenä mieheni kainaloon. Kun kerroimme lapsellemme hänen kummitätinsä kuolleen, hän sytytti heti olohuoneen pöydällä olevan kynttilän, halasi minua ja sanoi: ”Älä itke. äiti. Jonnan on nyt hyvä olla. Hän on Jeesuksen luona taivaassa.”

Liikuttuneena lapseni osoittamasta hellyydestä minä itkin vieläkin enemmän ja ajattelin, että juuri kynttilänpäivänä Jonnan tulikin kuolla, sillä hän oli ollut koko elämäni ajan minulle arjen harmautta valaiseva valo – lapsuuden iloiset leikit, nuoruuden naurut ja huolettomuus, aikuisuuden yhteiset

maanantait, kaikki nuo kulkivat mielessäni kyyneleideni läpi, kuin kallis, kauniisti hohtava helminauha. Tulisi aika, jolloin osaisin olla kiittolinen jokaisesta yhteisestä vuodesta, sen tiesin. Mutta nyt tällä kyseisellä hetkellä mieleni täytti vain ja ainoastaan epätoivo, sekä lohduttomuus. Vihan tunne, sitä kohtaan, ettei mikään mahti maailmassa kykenisi kääntämään ajan kelloa taaksepäin ja Jonna olisikin tässä, juuri tässä kansani. Yhdessä istuisimme olohuoneessani, nauttisimme yön pimeässä, kynttilän liekin valossa, hyvää punaviiniä ja nauraisimme elämälle, ehkä vähän miehille. Jonna kertoisi hyvän golfvitsin ja olisimme tikahtua nauruun. Mutta ei, niinhän ei enää koskaan tapahtuisi. Voi, miten suloiselta tuntuikaan miehen kämmen hänen silittäessään poskeani. Suureen keittön käsipyyhkeeseen kuivasin vuoroin kyyneleitä ja vuoroin niistin nenääni. Ikävä ei haihdu koskaan, mutta milloin tuska väistyy siten, että kykenen olemaan itkemättä. Itku on niin ahdistavaa, tuntuu, ettei saa henkeä ja kuolee, mutta minä en ole valmis kuolemaan – ei ollut Jonnakaan, sen tiesin – minun tulee jaksaa jatkaa matkaa lasten tähden.

Hautajaisista oli kulunut noin viisi viikkoa, kun Jonnan mies tuli meille palmusunnuntaina. Hänellä oli kädessään kaunis Marimekon laatikko, jonka päällä oli minulle osoitettu kirjekuori ja teksti: Salainen, ei muille kuin Anulle! Laatikon oli löytänyt Jonnan äiti, kun he olivat yhdessä käyneet läpi Jonnan tavaroita. Laatikko oli ollut Jonnan liinavaatekaapin alahyllyllä. Keitin kahvit ja kysyin hänen vointiaan ja tulevaisuuden suunnitelmiaan. Hän sanoi pitävänsä kesälomansa nyt keväällä ja lähtevänsä katsomaan Jonnan ja hänen yhteistä kummilasta Keniaan. Hän sanoi, ettei halunnut olla pääsiäispyhiä tyhjässä kodissa. Hän kertoi, ettei aikonut ottaa golfmailoja mukaan matkalle.

”Ensimmäinen kerta vuosiin, että matkustan ilman golfmailoja, ilman tarkoitusta pelata golfia, mutta Jonnan kunniaksi haluan ottaa osaa kyläkoulun rakennusprojektiin. Kum-

milapsemme käy alkeellista koulua, joka on pieni savimaja maalattioineen. Nyt kylään on tarkoitus rakentaa kunnon koulurakennus. Jonna toivoi testamentissaan, että eräs vähän suurempi summa lahjoitettaisiin kummilapsemme hyväksi, jos se on mahdollista ja niinpä nyt lähdän sinne ja annan rahat tähän koulun rakentamiseen. Olen varma, että se ilahduttaisi Jonnaa”, hän sanoi.

”Niin minäkin,” sanoin.

Miehen lähdettyä ja lasten käytyä nukkumaan käperryin olohuoneen sohvan nurkkaan ja avasin laatikon, jonka Jonna oli minulle halunnut antaa. Jotenkin kuvittelin siellä olevan valokuvia yhteisiltä vuosiltamme, mutta avattuani sen löysin myös muuta; valokuvien lisäksi laatikossa oli kirjekuori, pieni avain ja kaunis, kukallinen päiväkirja. Laitoin laatikon viereeni ja aivan ensin luin Jonnan minulle kirjoittaman kirjeen:

Rakas Anu, muistatko kun kerroin vuosia sitten yhteisellä Pariisiin matkallamme sinulle pitäneeni päiväkirjaa yhdestä elämäni kesästä? Sovimme, että lukisimme sen sitten joskus yhdessä. Mutta näin ollen kun luet tätä kirjettä nyt yksin, on minulle sattunut jotain, olen poissa elämästäsi, mutta en sydämestäsi – en muistoistasi. Me rakastimme toisiamme. Meillä oli ihanat vanhemmat, jotka rakastivat meitä ja ymmärsivät, että meidän tulee saada olla paljon yhdessä, koska olimme kumpikin perheidemme ainoat lapset. Sinä olit minulle kuin oma sisar, ehkä vielä enemmän. Siksi ja juuri siksi tahdon kertoa sinulle, miksi kesällä 2002 niin monesti kielsin yhteiset tapaamisemme, en tullut kuukausitapaamisiin ja peruin yhteisen viikonlopun mökillänne. Sinä kysyit olitko loukannut minua jotenkin ja minä vastasin jotain ympäröörä. Nyt toivon, että luet päiväkirjani ja ymmärrät ja annat anteeksi. Minä luotan sinuun ja tiedän, että luettuasi kirjani poltat sen takassa, otat lasillisen kuohuvaa muistolleni ja toteat antavasi anteeksi, niin minä toivon, niin uskon sinun toimivan.

Mieholtä minä en koskaan tullut pyytäneeksi anteeksi sanoin, mutta tämän kesän jälkeen muuttunut käytökseni häntä kohtaan ja se, että aloin jakamaan hänen rakkaan harrastuksensa golfin, olivat sanatonta anteeksipyyntöä kaikki.

Otimme kummilapsen Keniasta, kirjoittelimme hänelle ja seurasimme hänen kasvuaan. Syksyisin lähdimme Lappiin yhdessä golfkauden päätyttyä. Oli ihanaa saada ottaa Aada mukaan. Elämäni yksi tärkeimmistä asioista on ollut saada olla hänen kumminsä. Vaikka elämä ei antanut minulle omia lapsia, olen sinun kauttasi saanut kolme ihanaa lasta ja nautin myös suunnattomasti mieheni kanssa yhteisestä kummilapsetamme. Mies on ollut raitis ja reipas, tunnollinen työssään ja vanhemmilleni hyvä vävy. Hänellä on vain yksi ongelma – hän haluaisi olla golftaidoiltaan yhtä hyvä kuin Tiger Woods. Minä en sitä ymmärtänyt, sitä älytöntä kiihkoa aina sinne kentälle. Mikä sinne oikein veti? Joskus, jopa monesti olin varma, että hänellä on siellä katsottuna joku nainen, joku joka arvostaisi golfharrastusta toisin kuin minä. Joku, jonka kanssa voisi pelata enemmän kuin mitä minä halusin pelata. Mutta nyt kun minä olen poissa, sinun tulee auttaa häntä löytämään sellainen ihminen rinnalleen. Olethan myös kiltti ja pyydät häntä edelleenkin teidän mökille kesäisin. Nyt kun minä olen poissa, hän varmasti haluaa joskus jakaa aikaansa teidän ja Aadan kanssa. Toivottavasti suot sen hänelle ja jopa ohjaat siihen suuntaan, jos mahdollista, kiitos.

Pyydän sinulta myös, että katsot peiliin ja sanot naiselle, jonka peilistä näet: ”Hei kulta, sinun täytyy elää enemmän omaa elämää. Tällainen omistautuminen perheelle vie sinut ennenaikaiseen hautaan!”

Rakas Anu. Niin minä todellakin ajattelen. Sinun on aika silloin tällöin ottaa esiliina edestäsi ja lähteä miehesi kanssa kahdestaan vaikka lavatansseihin. Lapsenne ovat jo sen verran isoja, että voivat olla yhden illan keskenään. Enhän toki tiedä koska tätä luet, sen tiedän, ettet ole vielä täyttännyt kuuttakymmentäviittä. Tulevaa ei voi tietää etukäteen.

On tosi hyvä ettemme tiedä kuolinpäiväämme, hetkeä, jolloin kuolinkellot soivat juuri meille. Kuinka moni, ihan aikuisten oikeesti siis, harrastaisi niin joutavanpäiväistä juttua kun golfia tänään, jos tietäsi kuolevansa huomenna? Minä ainakin mieluummin istuisin rantakivellä kauniin järven rannalla, antaisin aaltojen hyväillä varpaitani ja katselisin auringon kimallusta veden pinnalla. Siinä samalla huokaisisi hiljaisen kiitoksen Luojalle, että olin saanut olla ja elää. Niin paljon on elämässäni ollut hyvää ja totta vie paljon mieluummin minä elin elämäni miehen kanssa, joka pelaa golfia, kuin miehen, joka olisi istunut iltansa pubissa.

Rakas Anu, toivon sinulle paljon hyvää loppuelämäsi. Kirjoitan tätä kirjettä sinulle syksyllä 2007 yhteisen Prahan matkamme jälkeen.

Meillä oli kiva matka. Harmi vaan, kun niin harvoin saimme matkustaa yhdessä. Sinä et antanut minun auttaa rahallisesti, vaikka halusin, ja itselläsi on kolme lasta, jotka tarvitsevat paljon kaikkea. Et olisi saanut olla niin ylpeä. Mitä minä nyt rahoillani teen, kuolleena? Tänne kaikki maallinen jää, vain sen minkä ihminen sielussaan kantaa, hän voi viedä rajan taa – minä vien sinne kauniit muistot kaikista teistä minulle rakkaista ihmisistä. Aivan kuin vaistoni sanoisi, että en elä vanhaksi. Aloin kirjoittaa tätä kirjettä, kun Mies on kolmen päivän työmatkalla Saksassa, ja minulla on hyvä mahdollisuus ajatella, mitä sinulle haluan sanoa. Kun perheenjäsenemme kysyvät mitä sinulle annoin, näytätän antamani valokuvat. Päiväkirjanhan sinä tuikkaat takan kuumaan syleilyyn luettuasi sen, ja sinne se kuuluukin, hornan tuuttiin. Sinä olit minulle rakas. Kiitos yhteisistä vuosistamme. Sain Luojalta paljon, kun sain ystävyytesi. Pidä itsestäsi huolta, jotta jaksat huolehtia perheenjäsenistäsi ja muistathan myös joskus käydä tervehtimässä vanhempiani, kun käyt omien vanhempiesi luona. Paljon sinulta pyydän. Pyydän myös, että soitat joskus Miehelle ja kysyt kuulumisia. Kiitos, kun sen teet – kiitos.

Sinusta kiittäen, sinua siunaten Jonna

Minä kääntelin päiväkirjaa käsissäni ihaillen sen kaunista kukkakuviota ja asetin sen takaisin laatikkoon. Nyt oli jo yö ja minun piti mennä nukkumaan. Päätin lukea kirjan pääsiäisenä. Olimme ottaneet kumpikin lomaa, mieheni ja minä, ja päättäneet mennä mökille pääsiäiseksi koko perheen kanssa. Tekisin ruokia valmiiksi, siellä minulla olisi aikaa keskittyä Jonnan päiväkirjaan.

Pääsiäisenä uppouduin Jonnan kirjaan. Olin hämmästynyt, ehkä vähän järkyttynytkin. Jonnan oli todella täytyntä olla yksinäinen ryhdyttyään elämään kaksoiselämää.

Rakas lukijani, toivon sinulle, olet sitten golffari tai golfleski, paljon halua ja taitoa keskustella elämäsi ihmisen kanssa, hänen, joka on sinulle rakas. Keskustelu auttaa teitä löytämään yhteisen sävelen harrastusten suhteen jo liittonne ensi metreillä niin, että kummallakin teistä on hyvä elää ja olla. Huomioida toinen, ja tulla itse huomioon otetuksi, ovat ensiarvoisia asioita yhteiselon aarrearkussa. Annathan sinulle rakkaan ihmisen tietää, mitä sinä elämältä haluat, mitä kohti tahdot kurkottaa. Ennen kaikkea muistathan, rakas lukijani, kysyä elämäsi ihmiseltä vaikka päivittäin: ”Mitä sinulle tänään kuuluu rakkaani? Haluaisitko tehdä jotain kivaa kanssani yhdessä?”

Syksyllä 2009
Anu Ruusuvaara